

- Τὸ ξέρω, δὲ οὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας.
- Ποιὸς οὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας; Τί λέσ, κύριο Κουμπάρε; Εἶναι γραμματεὺς τῆς ἐφορείας . . .
- Μὰ γεὰ ποῖον λέσ τώρα;
- Γιὰ τὸν κουνιάδο μας τὸν κ. Ἀλέξανδρο, τὸν ἀδελφὸν τῆς Μαρίας, ποῦ θὰ τὴν πάρη ὁ Κώστας μας.
- Θὰ παντρέψετε τὸν Κώστα σας καὶ γε' αὐτοὺς τοὺς γάμους μου ἔγραψε ὁ Κουμπάρος; Βρέ διαβολε! Ἐγώ ἐνόμιζα πῶς θὰ γίνουν οἱ γάμοι τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Διαδόχου καὶ ἔτρεξα γεὰ νὰ μὴ μὲ προλάβῃ ὁ Δήμαρχος καὶ πάρη ἀλλο παράσημο καὶ . . .
- Δὲν εἶχε προφθάσει νὰ τελειώσῃ, ὅπότε ἀκούεται τὸ ἀνοιγμα τῆς θύρας καὶ εἰσέρχεται ὁ κ. Ἀντώνιος κρατῶν δέσμην ἑγγράφων καὶ ἐν ρινόμακτρον πλήρες ὄψωνίων.

*
* *

Μετὰ τὰς ἀναποφεύκτους εἰς τοιαύτας περιστάσεις διαχύσεις ἔκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ τοὺς γέλωτας, τοὺς ὄποιους ἔκαμψαν εἰς βάρος τοῦ κ. Καλοτύχου ἐπὶ τῷ παθήματι του. Τὰ δύνειρα τῶν βασιλικῶν περιποιήσεων διελύθησαν καὶ ἐσκέφθη, ὅτι ὁ Δήμαρχος τοῦ χωρίου του δὲν ἔτο κακεντρεχῆς

δύσον τὸν ἐφαντάζετο. 'Ο κύριος Ἀργύρης ἔζητησε ν' ἀναχωρήσῃ ἀμέσως, ἀλλ' ὁ κ. Ἀνάποδος ἐδήλωσεν, ὅτι θὰ τὸ ἔθεωρει μεγάλην προσβολήν, ἐὰν δὲν ἐκάθητο δύο ἡμέρας ἀκόμη, ἵνα παρευρεθῇ εἰς τοὺς γάμους τοῦ πεφιλημένου υἱοῦ του, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Τὴν ἐπομένην τῶν γάμων ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς ἐφημερίδας:

«Χθὲς ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύλιῳ ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ ἀξιολόγου νέου κ. Κωνσταντίνου Ἀναπόδου, υἱοῦ τῆς γνωστῆς ἐνταῦθα οἰκογενείας μετὰ τῆς εὗ γημένης δεσποινίδος Μαρίας Κουκουδάκη, ἀνεψιᾶς τοῦ λαβόντος μέρος εἰς τὴν Θεσσαλίκην ἐπανάτασιν Ἀνδρέου Κουκουδάκη. Μεταξὺ τῶν ἄλλων παρῆν καὶ ὁ κ. Ἀργύρης Καλότυχος πρόφην ὑποψήφιος δήμαρχος τοῦ χωρίου *** ἐπὶ τούτῳ ἀφιέρωνος».

Τὴν τελευταίαν φράσιν τοῦ ἀπαραιτήτου αὐτοῦ εἰς πάντα γάμουν διαφόρου, λέγεται, ὅτι προεκάλεσεν διδύος κ. Καλότυχος, ἵνα ἔξιλεωθῇ ἀπέναντι τῶν συγχωρικῶν του. Κατὰ πόσον τὸ ἐπέτυχε δὲν γνωρίζομεν, ἐμάθομεν δημοσίᾳ μετὰ θετικότητος, ὅτι δικαίως διέδωκε χαριεκάκως τὸ πάθημα τοῦ κύριος Ἀργύρης καὶ ἔκτοτε ὅλοι τὸν ἀποκαλοῦσι μειδιώντες κύριον Ἀργύρην ... Κακότυχον.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΥΖΟΥΛΑΚΟΣ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

Μηδεὶς θαυμάσῃ ὅτι ἐν τοῖς «Ἐκλεκτοῖς Μυθιστορήμασιν», ὃν δὲ σκοπὸς προδήλως ὑπὸ τοῦ τίτλου αὐτῶν ἐμφαίνεται, δημοσιεύεται γεγονός ἀληθές, ἴστορικόν, οἷον τὸ ἐπόμενον. Καὶ τί ἀλλο εἴναι ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου ἢ μυθιστορία, καὶ μάλιστα μυθιστορία ὑπερακοντίζουσα πολλάκις εἰς βαθύδιον ἀπίστευτον καὶ τῆς τολμηροτέρας φαντασίας τὰ ἀελλώδη ἀλματα; Ἀληθῶς, ἀν ἔγραφετο ὁ βίος καὶ τοῦ ἀσημοτέρου τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ μέχρι τοῦ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἢ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἰδόντος βρέφους, θὰ ἔβλεπομεν ἐν ἑκάστη τῶν πολυαριθμων αὐτοῦ σελίδων τοσαύτην πληθὺν παραδέξων καὶ δραματικῶν γεγονότων, ὥστε καὶ ἡ ζωηροτέρα φαντασία τοῦ μυθιστορικωτέρου τῶν μυθιστοριογράφων θὰ ὠχρία οἰκτρῶς πρὸ τῆς ξηρᾶς ἀφηγήσεως μόνης τῆς πραγματικότητος. Καὶ δύμας κινούμεθα καὶ συγκινούμεθα καὶ δακρύομεν ἀναγινώσκοντες τὰς τύχας ἀνυπάρκτου ἥρωος ἢ ἥρωΐδος, ἐν φόλως ἀνάλγητοι καὶ ἀδιάφοροι ἀντιπαρορχόμεθα, δις δὲ Λευκήτης τῆς Ἱεράχω, πρὸ τῶν πραγματικῶν γεγονότων, ἀτινα, ἀν ἐδραματοποιοῦντο ἢ καὶ περιεγράφοντο διοικαλήθως ὑπὸ ἐμπείρου δραματικοῦ ἢ συγγραφέως, θὰ κατεκλύζετο τὸ θέατρον ὑπὸ τῶν δακρύων τῶν θεατῶν καὶ θὰ κατασυνετρίβοντο εἰς λυγμοὺς ὡς ἀναγινώσκοντες τὰς φαντασίας τῶν μυθιστοριογράφων τερατώδη πολλάκις ἀποκυνάτα.

*
* *

Καὶ νῦν, πρὶν ἡ ἀκατάσχετον παρασύρη ἡμᾶς λίαν μακρὰν τὸ ῥεῦμα τῶν σκέψεων τούτων, κρατηθῶμεν ἀπὸ τῆς παροχθίου ἵτεας τὸν εὔκαμπτον κλῶνα καὶ γράψωμεν ἀνεύ ἀρτυμάτων τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἴστορικοῦ δραματίου ἥμαν. "Ω! πόσον ἀπατῶντας οἱ νομίζοντες ὅτι ἡ Φύσις δὲν φθάνει τὴν Φαντασίαν, ὅτι πᾶν τὸ ὑπὸ τῆς δευτέρας ἐπινοούμενον δὲν εἴναι δυνατὸν νὰ συμβαίνῃ ἢ νὰ συμβῇ ἐν τῇ πρώτῃ! . . .

*
* *

‘Ωραία καὶ περιπαθής ὡς οὐρὶ τοῦ τουρκικοῦ Παραδείσου ἡτο ἡ Μαρία. Γλυκεῖα καὶ ἀκακος ὡς Χριστιανὴ τῶν ἀπο-

στολικῶν χρόνων καὶ νεαρὰ ὡς . . . κόρη εἰκοσαέτις. Πρὸ ἔξι ἐτῶν διαφόρους, λέγεται, ὅτι προεκάλεσεν διδύος κ. Καλότυχος, ἵνα ἔξιλεωθῇ ἀπέναντι τῶν συγχωρικῶν του. Κατὰ πόσον τὸ ἐπέτυχε δὲν γνωρίζομεν, ἐμάθομεν δημοσίᾳ μετὰ θετικότητος, ὅτι δικαίως διέδωκε χαριεκάκως τὸ πάθημα τοῦ κύριος Ἀργύρης καὶ ἔκτοτε ὅλοι τὸν ἀποκαλοῦσι μειδιώντες κύριον Ἀργύρην ... Κακότυχον.

*
* *

“Αμα πατήσας τὸ ἔδαφος τῆς εὐδαιμονός ποτε καὶ πλουσίας πόλεως τοῦ Βύζαντος καὶ τῶν Σουλτάνων, ὀδηγήθη ὑπὸ τῶν συγγενῶν τὴν Παρασκευὴν λίαν πρωτὶ εἰς τὸν ἔξω τῶν Τειχῶν τῆς Πόλεως ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τὸ κοινῶς Μπαλουκῆ, καὶ τὴν Κυριακὴν εἰς Φανάριον, εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ μετὰ συγκινήσεως εἶδε τὴν κεκλεισμένην θύραν, ἔνθα ἐκρεμάσθη διπλαίς Πατριαρχής (Γρηγόριος δὲ Ε', † 10 Απριλίου 1821), περὶ τοῦ ὄποιου τοσάκις ἤκουσε νὰ γίνηται λόγος ἐν τῇ οἰκογενείᾳ αὐτοῦ κατὰ τὰς ὥρας τοῦ χειμῶνος, καθ' ἀς συνεσπειροῦντο πάντες περὶ τὸ τουντούρι. καλῶς κεκλεισμένων τῶν θυρῶν διὰ τὸν φόβον τῶν Τούρκων ἡξιώθη νὰ λάβῃ τὸ ἀντιδώρον ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τοῦ Πατριαρχοῦ καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χάνιον, ὅπου προσωρινῶς ἐφιλοξένει αὐτὸν εἰς τῶν συγγενῶν του.

*
* *

Τὴν ἐπιούσαν μετὰ βραχεῖαν ὑπόμνησιν τῶν δοθεισῶν συμβουλῶν τῶν διαφόρων συγγενῶν καὶ συμπολιτῶν εἰςήχθη εἰς τὸ κουρεῖον τοῦ πρὸς μητρὸς θείου του Γεωργίου, καὶ ἀφ' ὧν ὡς τσιράκι (μαθητεύομενος) διῆλθε τὰ δύο-τρία ἔτη τῆς έσωτοῦ ζωῆς, τῷ ἐπετράπη νὰ χειρίζηται τὸ ξυράφιον, καὶ βραδύτερον καὶ τὴν ὁδοντάργαν, ἦν ἐπιτυχῶς μετεχειρίζετο, ὡς

ἐκ τῶν ὑστέρων ἐγνώσθη, διότι φυσικὰ εἶχεν ἐλαφρὸ χέρι. Ἡ χρῆσις ὅμως τοῦ ἔυραφίου ἐν τῇ πρωτοπείρῳ χειρὶ τοῦ Δημητρίου δὲν ἐφημορδέτο ἀδιακρίτως καὶ ἐπὶ παντὸς πελάτου, ἀλλ' αἱ πρῶται ἀπόπειραι καὶ ἐφερμογραὶ ἐδοκιμάζοντο μόνον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ θείου του καὶ τῶν στενῶν συγγενῶν αὐτοῦ, οἵτινες ἐν χριστιανικῇ ἀνοχῇ ἔβλεπον, ώςεὶ προέκειτο περὶ ξένης κεφαλῆς, ἐν τῷ πρὸ αὐτῶν μεγάλῳ κατόπτρῳ τὰς ἐρυθρὰς γραμμὰς τοῦ αἰματος, αἴτινες ως ῥύακια τινὰ κατήρχοντο ἡρέματα ἀπὸ τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν καὶ κοιλάδων τοῦ κρανίου ὅπως συναντηθῶσιν ὑπὸ τὸν πώγωνα τοῦ ξυρίζομένου. Ἀλλὰ τοιαῦτα τὰ προοίμια τῆς τέχνης. Καὶ ἔπειτα, ἔπειτεν ὅπως δήποτε, ἀντὶ πάσης θυσίας, νὰ μάθῃ τὸ παιδί νὰ ξυρίζῃ. Καὶ ποὺ ἀλλοῦ, ἀν οὐχὶ στοῦ τρελλοῦ τὸ κεφάλι, ἦτοι τῶν συγγενῶν καὶ φίλων; Οἱ Ἐλληνες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ἂν δὲν ἐδιδάχθησαν ἐν τοῖς ἑκπαιδευτηρίοις τὰ Ἀστεῖα τοῦ Ἱεροκλέους, ἐκ πειρας ὅμως ἐγίνωσκον ὅτι δι σχολαστικὸς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μάθῃ νὰ κολυμβῇ χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ τὸ ὄμβρο. Μετὰ τὴν οὐχὶ λίαν ἀναίμακτον ἐκμάθησιν τῆς ὥραίας τέχνης τοῦ ξυρίζειν τοὺς συγγενεῖς, ἥρχισε νὰ ξυρίζῃ καὶ τοὺς ἀρχαιοτέρους πελάτας τοῦ καταστήματος, οἵτινες μετὰ χαρᾶς ἀνυποκρίτου παρηκολούθουν τὴν βαθμιαίαν ἀνάπτυξιν καὶ τελειοποίησιν τοῦ μικροῦ Ἀνατολίτου, ἀγρυγύστως δὲ καὶ εὐχαρίστως μάλιστα περιείλισσοντο ἐντὸς μεγάλων λευκῶν σινδόνων, ὄκλαδὸν ἐπὶ τοῦ ξυλίνου καναπὲ τοῦ μικροῦ κουρείου καθήμενοι, ἔκυπτον τὰς πολιαράς κάρας πρὸ τῆς κοπτηρᾶς ἀκμῆς τοῦ ἀπηνοῦς ξυροῦ καὶ μετ' ἀγωνίαν οὐχὶ ἀξιοκαταφρόνητον ἀμφοτέρων τῶν διαφερομένων, τοῦ τε ξυρίζοντος καὶ τοῦ ξυρίζομένου ἐπερατοῦτο τὸ ἔργον καὶ ἡ πολιορκόταφρος κεφαλὴ τοῦ πρεσβύτου ως διὰ θαύματος μετεβάλλετο εἰς ἀληθὴ κολοκύνθην τοῦ Ἰωνᾶ, ἀφιεμένης ἐπὶ τῆς κορυφῆς μικρᾶς δρακὸς τριχῶν, δεικνυούσης τῷ βουλομένῳ τὸ τέως μέγεθος αὐτῶν, ἀπαραλάκτως ως πράττουσιν ἐν Ἀθήναις πάντοτε μέν, μάλιστα δὲ νῦν διὰ τοὺς γάμους τοῦ λαοφιλήτου Διαδόχου Κωνσταντίνου (δὲν καὶ τὰ περὶ τὴν Καπνικαρέαν καὶ ἀλλαχοῦ φρικώδη ὄργυματα) οἱ ἀνασκάπτοντες τὸ πρὸς ἴσοπέδωσιν ἔδαφος καὶ ἀφίνοντες δίκην θημωνιῶν ἐν τῷ μεταξὺ χωματίνους κώνους, τοὺς μάρτυρας κοινῶς λεγομένους, χρησιμεύοντας πρὸς καταμέτρησιν τοῦ ἀνασκαφέντος χώματος. Αἱ μετ' ὀλίγον αὐξενόμεναι τρίχες καὶ τὸ διηνεκῶς — καὶ κατὰ τὸν ὑπὸν ἔτι — τὴν κεφαλὴν καλύπτοντας σαρίκι δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ ἀριθμηθῶσι καὶ νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς στατιστικὴν ἡ ξυραφιαίς, δσας ἔχαραζεν δὲν νεαρὸς καὶ φιλομαθῆς κουρεύεις. Καὶ παρέχονται καὶ ἀλλα τινὰ ἔξαρτηνα, οὐχὶ ὅμως ἀκαδημαϊκά, ἀλλ' ἀληθῆ καὶ τὸ τέως τσιράκι προβιβάζεται εἰς κάλφαν, ἀπολαύων τοῦ λοιποῦ πάντων τῶν προνομίων, τῶν συμπαρομαρτούντων τῷ νέφῳ ἀξιώματι, ἦτοι μισθοδοτεῖται ὑπὸ τοῦ καταστηματάρχου, τὰ μπαξίσια τῶν πελατῶν ἀναβιβάζονται ἀπὸ 10 παράδων εἰς 20 ή καὶ 30, καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διατάτῃ τοὺς ἀλλοὺς νεήλυδας πατέδας νὰ τοῦ κάρμνωσι καὶ δουλειαίς, ως καὶ αὐτὸς μέχρι τοῦδε ἐπράττε, τοῖς νομίμοις τοῦ κουρευτικοῦ ἐπαγγέλματος πειθόμενος.

* *

Ο Δημήτριος ἦτο εὐειδῆς νέος· μέλανες μεγάλοι ὄφθαλμοι, στεφόμενοι ὑπὸ δύο πυκνῶν ὄφρύων μετὰ χάριτος καμππομένων ὑπεράνω τῆς ὥραίας ῥινὸς αὐτοῦ καὶ οἰονεὶ προτεινουσῶν τὰ χείλη εἰς φίλημα ἀμοιβάτον. Χείλη ὀλίγον παχέα, ἀλλ' ἐρυθρὰ ως εἴησαν βεβαμένα διὰ πορφύρας, στόμα κανονικόν, ὃδόντες μαργαρώδεις, οὐλά κερασόχρονα καὶ δύο λακκίσκοι, φωλεσι ἑρωτιδέων, κοιλούμενοι εἰς τὸ ἐλάχιστον μειδίαμα ἐπὶ τῶν λείων παρειῶν τῆς λεπτοφυοῦς ἐπιδερμίδος του, ἀνάστημα σύμμετρον καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ἀνδρικῆς καλλονῆς χαρακτηριστικά, ἐρρύθμως διανενεμημένα, ἀπετέλουν κεφαλαιον οὐκ εύκαταφρόνητον διὰ τὸ μέλλον ἐνὸς κουρέως. Βλέμμα ἀπαστράπτον ἐξ εύφυτας ἀφελοῦς, τρόποι ἀβροὶ καὶ προθυμία ἀξιοσύστατος εἴλκυσαν εἰς τὸ κατάστημα πελάτας τοσούτους, ὃςτε ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους ἀνέμενον οἱ μουστερῆδες ἵνα ξυρίσθωσιν ὑπὸ τοῦ Δημητρίου. Καὶ εἰργάζετο ἡ τρι-

χολαρβίς πρὸς ἐκρίζωσιν τῶν ζιζανίων — τῶν παρασίτων λευκῶν τριχῶν — καὶ περιεφέρετο τὸ ξυράφιον ως δρέπανον, θερίζον τοὺς πυκνοὺς ἡ ἀραιοὺς στάχυας ἀπὸ τῶν παρειῶν τῶν νεωτέρων καὶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀμείλικτος ως γλωσσα ὑποψηφίου βουλευτοῦ ἡ μᾶλλον κουρέως περιήγετο φλυαροῦσα ἡ φαλλίς, καὶ ηὔξανε τὸ βδομαδιάτικο τοῦ κάλφα, ἐπληθύνοντο τὰ φιλοδωρήματα καὶ ἐπληροῦτο δικούμπαρσ αὐτοῦ. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ δικαὶος τοσαύτης εὐμχρίας δὲν ἐλησμόνει ὁ καλὸς κάγχιθὸς Δημήτριος τὴν γενέτειραν. Οὐδὲν ἐξ ὅσων ἐλκύουσι καὶ σαγηνεύουσι τὴν νεότητα εἴλκυεν αὐτόν, οὔτε αἱ ἀπολαύσεις τῶν μεγάλων πόλεων, οὔτε ἡ διηνεκῶς εἰς αὔξησιν βαίνουσα μικρὰ περιουσία του οὔδε τὸ σπάνιον ἀνδρικὸν καλλος του. Ἀδιάφορος καὶ ψυχρὸς πρὸς πάντα τὰ περὶ αὐτόν, ἤκουε τῶν λοιπῶν συναδέλφων τὰς ἑρωτικὰς κατακτήσεις, οὔδε κατεσπατάλα χρόνον πολύτιμον καὶ χρῆμα μετὰ κόπων μεγάλων ἀποκτηθὲν καὶ ἀποκτώμενον εἰς ματαίας ἐπιδείξεις κομψῶν ἐνδυμασιῶν ἡ εἰς κενὰς ἀπολαύσεις, ών τὰ ἀποτέλεσματα ἀριδήλως διεκρίνοντο ἐν τοῖς ὄφθαλμοις καὶ τῇ κλονούμενῃ ὑγείᾳ τῶν ὄμοτέγχων αὐτοῦ. Ή μόνη μέριμνα του ἦτο διά τοις, ὁ μόλις δεκαπενταετής πατές, ἦτο ἡδη οἰκογενειάρχης, ὕφειλε νὰ διατρέψῃ μητέρα χήραν καὶ πενομένην, ἀδελφὴν δωδεκαετίδα μὲν ἔτι, ἀλλὰ προσεγγίζουσαν μετ' ἀνυπολογίστου ταχύτητος εἰς ὥραν γάμου, διότι ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ τὸ ἀνώτατον δριον διὰ τὰς παρθένους δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ 20όν ἔτος· κόρη δέ, παρκάμψασα τὸ Εὔελπι· Ἀκρωτήριον τῶν Εἴκοσιν Ετῶν, πρέπει νὰ γινώσκῃ καλλῶς καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ μετ' ἀπογνώσεως εἰς ἔκατην τὸ τοῦ Δάκτου ἀπαίσιον:

Lasciate ogni speranza!

* *

Πλὴν τῶν δύο τούτων ὑπάρξεων, ὁ Δημήτριος ὕφειλε νὰ φροντίζῃ καὶ διὰ τὸν μικρὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, τὸν προσφιλῆ του Χρύσανθον, δέτις, μόλις ἔξαετής, τοσαύτην εὐφύΐαν ἐδεικνύειν, ὃςτε εἴχε μάθει νὰ διασκρίνῃ τὰ ἐπτὰ στοιχεῖα τῆς ἐλληνικῆς ἀλφαβήτου, μετ' ὀλίγον δ' ἐπερπε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὰ βάθρα του σχολείου, τὸ τουντοῦρι (ἄς εἰπωμεν: τὸ ὀτσάκι, τὴν ἑστίαν) τῆς μητρὸς καὶ νὰ ξενητευθῇ μικρὸς-μικρὸς καὶ αὐτὸς διὰ πολλοὺς λόγους. Ταῦτα ἀπησχόλουν τὸ πνεῦμα τοῦ νεανίου καὶ ἐβύθιζον αὐτὸν εἰς σκέψεις βαθείας. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν ἀσχολιῶν του εὑρίσκει καιρὸν νὰ ἀποστέλλῃ διὰ τῶν συμπατριωτῶν του ἐπιβατῶν δῶρα εἰς τὴν οἰκογένειάν του, ώραια καλεμεριά διὰ τὴν μητέρα του, δύο-τρία φλουριά διὰ τὰ μαλλιά τῆς Σοφίας καὶ ὑποδηματάκια κόκκινα κατ' ἀρχὰς καὶ μέλανα κατόπιν λουστρίνια διὰ τὸν Χρύσανθον. Ἐλάμβανε δὲ ως ἀντίδωρον παρὰ τῶν μητρός, ζεῦγος χονδρῶν μαλλίνων περιποδίων παρὰ τῆς ἀδελφῆς καὶ ἐντὸς ἐπιστολῆς δι' ἱερογλυφικῶν χαρακτήρων γεγραμμένον τὸ δόνομά του μετὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἀδελφοῦ του μὲ τὰ ἀπαραίτητα μουτζουρώματα καὶ τὰ ἀτεχνα ἔσματα τῶν ἐσφαλμένως γραφεισῶν λέξεων. Καὶ δὲν ἦτο μικρὰ ἡ ἀμοιβή. Αἱ εὐλογίαι τῆς ἀγαθῆς καὶ φιλοστόργου μητρὸς ἔδιδον αὐτῷ δύναμιν πρὸς ἐργασίαν ἀκαταπόνητον, συνεκίνει αὐτὸν τὸ πολύτιμον δῶρον τῆς ἀδελφῆς καὶ τὸν κατεμάγευεν ἡ καλλιτεχνία τοῦ μικροῦ καλλιγράφου ἀδελφοῦ. Καὶ οὕτω παρήρχοντο αἱ ἡμέραι, αἱ ἑδομάδες, οἱ μῆνες, τὰ ἔτη, καὶ ἀνεχώρει διὰ τὴν πατρίδα μετὰ ὄκτω ἑτῶν ἀπουσίαν ὁ θεῖος καὶ ἐγκαθίστατο ως διευθυντής τοῦ κουρείου ὁ ἀνεψιός, ἀναμένων τὴν μετὰ ὄκτὼ - δέκα μηνας ἐπάνοδον τοῦ θείου, καὶ τότε, παραλαμβάνων πᾶν δι, τι διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ, τῆς φιλεργίας καὶ οἰκονομίας ἡδυνήθη νὰ ἐναποταμεύσῃ, θὰ μετέβαινε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἀγαπητὴν γενέτειραν. Ἡδη ἐνοστάλγει, ἡ ἀναχώρησις τοῦ θείου ἀνῆψεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ζωηρὸν τὸν πόθον τῆς φιλατήτης πατρίδος καὶ εἰπερ ποτὲ ἐπόθει νῦν τοὺς προσφιλεῖς οἰκείους.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ